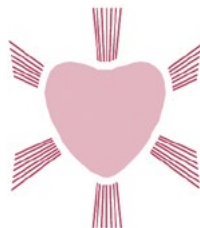

SRDÍČKO

ročník XXIV.
4. 10. 2020

4

ZÁŘÍ

Karel Toman

Můj bratr dooral a vypřáh' koně.
A jak se stmívá,
věrnému druhu hlavu do hřívý
položil tiše, pohladil mu šíji
a zaposlouchal se, co mluví kraj.

Zní zvony z dálky tichým svatvečere;
modlitba vesnic stoupá chladným šerem.
Duch země zpívá: úzkost, víra, bolest
v jediný chorál slily se a letí
k věčnému nebi.

Svatý Václave,
nedej zahynouti
nám ni budoucím.

(ze sbírky *Měsíce*)

VE FARNOSTI SE UDÁLO

Vstup dvou postulantů do noviciátu

V sobotu 22. 8. oblékli hábit a přijali řeholní jména bratři Michael (Josef Řetický) a Jeremiáš (Petr Kříž). V Trnavě začali noviciát, během nějž dále rozpoznávají a prohlubují své rozhodnutí následovat Ježíše podle ducha sv. Františka a hlouběji zakoušejí františkánský život.

Oslava narozenin otce Daniela

ČUNDR KOLEM JIMRAMOVA A KATEŘINEK

Začátkem prázdnin se skupinka soběšických a husovických přátel z Alfa kurzu a přípravy na křest a biřmování sešla v Jimramově. Původní plán na několikadenní přechod hor byl z důvodu zdravotních potíží některých účastníků pozměněn na kratší variantu. V neděli okolo třetí hodiny jsme si dali sraz v malebném městečku se dvěma kostely a zámekem. První písemná zmínka o Jimramově pochází už z roku 1361 a dokládá tak bohatou historii tohoto místa.

Kromě pohledných památek jsme objevili krásnou kavárnu v historickém domě, v němž před válkou bydlela židovská rodina. Toto místo pro mě nepředstavovalo jen krásné posezení nad dobrou kávou a zákuskem, ale také malé ohlédnutí za tragickým osudem židovských obět během nacistické rasistické perzekuce

v letech 1939–1945. To bylo první moje uvědomění: většina starostí a bolestí, které převážná část lidí dnešní doby prožívá, jsou ve skutečnosti malichernosti.

Následoval výšlap na vrchol Prosíčka – mohutnou rulovou skálu vysokou 17 metrů, z níž je nádherný výhled do okolí a člověk má pocit, že je velmi blízko Bohu. Pokračovali jsme dále lesem na

krásnou louku s rozhledem na okolní kopce. Večer jsme pozorovali vycházející měsíc a společně jsme se modlili za naše rodiny. Noc jsme strávili „pod širákem“.

V pondělí jsme se vydali přes Kutiny a Lačnov do Kateřinek, kde jsme byli přivítáni v nádherné chalupě. Ohromila mě historická provázanost místa, která je doslova dodnes patrná na krajině a okolních chalupách. Naši hostitelé se velmi pečlivě starali o vynikající oběd i celkovou at-

mosféru. Po obědě následovala příjemná siesta s kávou a koláčky za zvuku bubnování deště do oken. Když přišel čas na mši, náhle přestalo pršet a naše skupinka pod širým nebem zažila okouzující mši svatou. Je úžasné vidět, jak na nás neustále promlouvá Písmo svaté. Jedno čtení a každý z nás v něm našel to, co bylo přesně určeno jen a jen pro něj.

Děkuji Martinovi a Lence Váchovým za krásné přijetí v jejich nádherné chalupě, otci Didakovi za jeho duchovní provázení a všem ostatním úžasným spoluvandrovníkům za dobroty a hlavně laskavé srdce.

EM

DÚ VALAŠI, DÚ, HORE NA LYSÚ aneb Dovolená rodin v Beskydech

Prvního dne měsíce srpna jsme se vydali s dalšími přibližně dvanácti rodinami z naší farnosti na společnou dovolenou na Gruni v Beskydech. Děti se těšily na kamarády staré i nové, my zase na výlety do krásné přírody (já se těšila i na to, že nebudu muset vařit a uklízet).

Bratr Didak s sebou vzal svého plyšového kamaráda Edu, který dětem každý den při mši vysvětloval pravdy víry.

Měli jsme možnost zdolat nejeden vrchol (Radhošť, Lysou horu, Bílý Kříž, Bobek a další, dle zdatnosti dětí i rodičů), seznámit se s novými lidmi, odpočinout si, kochat se výhledem na Malou Fatru a Zá-

padní Tatry, setkat se s Bohem v kráse přírody i ve svátostech.

Pro odvážné byla připravena stezka odvahy, pro všechny táborák s opékáním buřtů. A ačkoli se Gruň nachází poměrně daleko od řecké Olympie, i my jsme mohli prožít nefalšovanou olympiádu, leč v disciplínách bližších životu na Valašsku. Čekalo nás dojení ovcí, shánění ovcí do ohrady či zahánění medvěda a vlka, přeskok přes vatru nebo hledání beskydských vrcholů.

Odjíždíme obohaceni nejen o zážitky a výborné frgály, ale i o nová přátelství.

Marta Hanušovská

FARNÍ PUTÁK

Naše putování započalo ve Velkých Karlovicích, kde jsme se měli na nějaký čas rozloučit s civilizací. Na začátku našeho výletu jsme byli všichni plní elánu a radosti, ovšem úsměv mnohých z nás ztuhl při pohledu na první opravdu strmý kopec. Když jsme se na něj po nějaké chvíli přece jen vyškrábali, tak se nám naskytl krásný pohled na velmi vzdálený cíl naší cesty, na Lysou horu.

Než jsme si zvykli na váhu krosen, naučili se připravovat jídlo v kotlíku a stavět

stan, byly první dva dny opravdu náročné. Náladu a morálku nám ovšem zlepšovali bratr Didak a bratr Kapistrán, kteří svým veselým duchem pomáhali i těm nejslabším z nás.

Po těchto hektických dnech už šlo všechno hladce, snad až na jeden nevydařený pokus o přípravu borůvkových knedlíků z chleba. Dokonce jsme si našli i pár zvířecích přátel a každý den jsme mohli být na Didakově a Kapiho mši, kterou si pro nás hezky připravili.

Měli jsme až takové štěstí, že se nám zdárně vyhnuly všechny deště. Když už přšelo, hráli jsme karty v jedné z mála restaurací, které jsme potkali. Byli jsme až v tak dobré náladě, že si někteří z nás vyběhli na Lysou horu ještě večer před výstupem.

Na Lysou horu jsme nakonec vystoupali všichni a mohli jsme si tak dopřát krásný výhled a výborný oběd na vrcholu. Naš puták jsme zakončili v nedaleké Ostravici, kde na nás čekala auta, která nás odvezla zpět do Brna.

Závěrem bych chtěl poděkovat Kapimu a Didakovi, že nám tento výlet umožnili, a všem, kteří se zúčastnili. Bylo to moc fajn.

Ondřej Šťastný

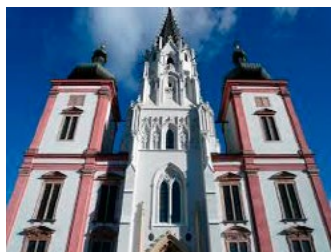
POCHVALU SI ZASLOUŽÍ VŠICHNI ÚČASTNÍCI POUTI

Věřící z Čech a Moravy věnují od dávných dob značnou pozornost poutním místům v Rakousku. Zvláště pak Mariazell, ležící vysoko v Tünnitzských Alpách v nejsevernějším cípu Štýrska a rozprostírající se v údolí řeky Salzy, je láká z mnoha důvodů.

Historie města se datuje od 21. prosince 1157. Tehdy do těchto míst došel mnich Magnus z benediktinského kláštera sv. Lambrechta, protože byl pověřen správou zdejší církevní obce. Postavil zde kapličku zasvěcenou Panně Marii a právě na jejím místě dnes stojí impozantní bazilika.

Tato bazilika v minulosti prošla několika zásadními změnami. Dnes se v jejím čele tyčí tři vysoké věže: centrální je gotická a dvě postranní jsou barokní. V minulosti trpěla ničivými požáry, za nimiž stáli nájezdníci z Osmanské říše. Během napoleonských válek město dobyli francouzští vojáci a zřídili si z něho svou vojenskou základnu. V roce 1978 se Mariazell dočkala statutu města. V roce 1983 baziliku navštívil papež Jan Pavel II. a v roce 2007 papež Benedikt XVI.

8. 8. 2020 na toto svaté místo přijeli jihomoravští poutníci. Zájezd pro ně uspořádala paní Jarmila Hladká, která je po celou dobu putování doprovázela slovem o historii s důrazem na její geografické zvláštnosti. Duchovní stránka pouti byla podporována P. Václavem z biskupství v Brně, P. Josefem Kohoutkem, farářem

z Brodu nad Dyjí, a P. Pavlem Kopecským, farářem z Čebína. Ti pro účastníky společně odsloužili mši svatou v loretánské kapli v katedrále a pak nás vedli přes všechna zastavení přírodní křížové cesty, která končí na návrší Kalvárie nad městem. V okolí katedrály se nacházejí samostatné kaple sloužící jako modlitebny pro poutníky. Náš program byl nabitý a splnit ho bylo opravdovým organizačním mistrovstvím.

V parném letním dni se nám dostalo krátkého osvěžení v blízkosti města, kde se rozkládá jezero s křišťálově čistou vodou a kde jsme ochutnali mnoho dobrot převážně z rakouské kuchyně. Jezerem prochází hranice mezi spolkovými zeměmi Štýrskem a Dolním Rakouskem. Cesta autobusem zde neustále stoupá a je obdařena spoustou zatáček. Vyžaduje značnou zručnost řidiče s praxí vycvičené pozornosti. Doprovodnou zeleň liniových staveb i vodních toků tvořily rozličné listnaté dřeviny a od nich se odvíjela pásma lesů smíšených téměř až k vrcholům hor. Nikde jsme nespatriili suchý strom, jen samou zdravou a bujnou zeleň.

Posledním krátkým zastavením byl Lienfeld. Zde se nachází opatství založené v roce 1202 štyrským vévodou Leopoldem VI. Babenberským. Honosná katedrála je místem posledního odpočinku české královny Markéty Babenberské (1204/1205–1266), manželky Přemysla Otakara II.

S Rakouskem jsme se loučili s bohatým repertoárem mariánských písní. Mnozí z poutníků s překvapením zjistili, že se nacházíme v Brně a navíc včas. Všichni stihli navazující spoje do svých domovů.

Ing. Václav Hlaváč

BOSCORUN 2020

V duchu nadávám, že jsem si nepůjčila výkonnější čelovku nebo nedobila mobil, kterým bych si mohla svítit. Smráká se, na polích kolem silnice leží mlha. Vypadá to tu tajemně, skoro jako na nějakých anglických vřesovištích. Je kolem osmé večer, běžím po silnici někde mezi Adolfovem a Habarticemi u Teplic, do konce mé poslední etapy zbývá necelý kilometr. Přestávám se bát, že se zaseknu někde na trati a zbrzdím náš tým složený z části husovického mládežnického spolča a doplněný o členy toho žabovřeského – teď už to zkrátka nějak doběhnu. V závěru trasy už se setmí docela, ale naštěstí to netrvá

dlouho: všímám si rozsvícených světel doprovodného auta a vstříc mi běží Klárka Urbanová, kterou čeká další etapa.

I dnes mi to zní poněkud neuvěřitelně, ale v sedmi lidech jsme za 29 hodin a 28 minut uběhli štafetový závod v délce 255 kilometrů, a to z Prahy přes Rumburk do Teplic. Pomyslný štafetový kolík představovala vlajka připomínající úmysl celého závodu: postupně takto propojit všechna saleziánská centra v naší republice. Strategie byla jasná. Rozdělili jsme se do dvou aut a vždycky postupně běželi všichni z jednoho auta a až pak z druhého, abychom si mohli v noci aspoň na pár ho-

dín lehnout. Dopředu jsme si naplánovali, kdy kdo poběží a kde se budeme střídát. Délka trasy se lišila podle toho, kolik jsme schopni uběhnout a kam se dá zajet autem, abychom mohli jednoho běžce přivést na střídání a druhého naložit. Závod s tímto pečlivým plánem samozřejmě zamíchal: zaléčené průdušky jednoho z nás se znovu ozvaly a my jsme se museli podělit o další etapy.

Po doběhnutí k teplickým saleziánům asi o půl desáté večer jsme se v podstatě jen trochu najedli, krátce probrali nejsilnější zážitky, osprchovali se a šli se konečně pořádně vyspat. Ráno se ve společenské místnosti slavila mše svatá a vyhlášovaly výsledky závodu. Pak nás čekala prohlídka obrovské vily, kterou saleziáni zakoupili, aby mohli spojit všechny své místní aktivity pod jednu střechu a měli pro děti a mládež k dispozici také velkou zahradu s prolízkami a hřištěm. Plány na její opravu vypadají náramně: saleziáni ji nazývají Živým domem. Saleziáni jsou v Teplicích v zásadě jedini, kdo soustavně pracuje také s „romskými“ dětmi a kdo se „romským“ a „bílým“ dětem snaží nabídnout

čas strávený společně, tak snad se vše povede.

Ačkoli jsme se před závodem ani všichni neznali, zjistili jsme, že se na sebe můžeme opravdu spolehnout. Zažili jsme jeden druhého unaveného, zpoceného, promoklého od lijáku i nervózního před náročnou etapou. Společně jsme si dávali krátké spací pauzy na karimatkách za autobusovou zastávkou, u kontejnerů na tříděný odpad nebo na louce u lesa. Přestože někteří z nás mohli po dokončení závodu sotva chodit, všichni jsme se cítili nadšeni, že jsme to zvládli. Ani nám nevadí, že jsme doběhli poslední – už se naopak těšíme na příští ročník. Poběží se z Teplic do Plzně.

Za členy týmu – Martina Čermáka, Ondru Fučíka, Ester Koňarovou, Martina Skybu, Ondru Špetíka a Kláru Urbanovou

*Markéta Špetíková
Fotografie Martin Čermák*

SMÍŘENÍ NA FESTIVALU MEETING BRNO

O festivalu Meeting Brno jsme se zmiňovali již prvním Srdíčkem roku 2018 v rozhovoru s otcem Danielem. Tento festival nepřipomíná jen to, že Brno bylo dříve také židovským a německým městem, ale snaží se na naši mnohdy tragickou minulost navázat tak, abychom z ní mohli čerpat pro vznik dobrých věcí právě teď. V tomto duchu se v roce 2017 setkala na zahradě vily Tugendhat na sto dvacet potomků někdejších brněnských továrnických rodin Löw-Beer, Tugendhat a Stiassni rozestých dnes po celém světě. V letošním roce se vedle dalších akcí a tradiční pouti smíření, která se koná jako připomínka brněnského pochodu smrti německých starců, žen a dětí a jejíž trasa vede symbolicky v opačném směru, tedy z Pohorelic do Brna, udála také jedna velmi nadějná exkurze.

Obec Brněnec se nachází asi padesát kilometrů od Brna. Před druhou světovou válkou zde fungovala textilní továrna

rodiny Löw-Beer, po okupaci Sudet byla ovšem zabrána a části rodiny se podařilo utéct do zahraničí – bohužel nikoli všem. Nejznámější příběh spjatý s továrnou se ovšem odehrál až ve chvíli, kdy ji vedl podnikatel Oskar Schindler, rodák ze Svitav a mj. člen nacistické strany NSDAP. Ten zprvu provozoval továrnu v Krakově: jeho *Deutsche Emaillewaren-Fabrik* byla rovněž ukradena židovské rodině a Schindlerovi dělníci zde vyráběli smaltované nádobí, přičemž zhruba polovinu z tisíce dělníků tvořili Židé z krakovského ghetta. Ať už byly Schindlerovy motivace jakékoli (a nepochybně tehdy vydělával hodně peněz), jeho továrna měla pověst dokonce jakéhosi útočiště, kde se s Židy jedná lidštěji.

Oskar Schindler s Ludmilou Pfefferberg-Page, jednou ze zachráněných

V roce 1943 mělo být krakovské ghetto zlikvidováno a Židé přesunuti do nově zbudovaného koncentračního tábora v Płaszowě. Oskar Schindler se s nacisty hojně stykal a díky tomu se mu povedlo získat přesné datum, kdy bude proveden zásah. Aby své dělníky ochránil, nechal je tři dny v továrně. Mezitím bylo při likvidaci krakovského ghetta zavražděno na dva tisíce Židů.

Po těchto zkušenostech se Oskar Schindler dohodl s velitelem płaszowského tábora Amonem Göthem, aby více jak šest set Židů nechal žít v pobočném táboře u jeho továrny, kde by mohli být ve větším bezpečí před nacisty. Na podzim roku 1944 ovšem měl být zlikvidován i tento tábor a opět hrozilo, že mnoho lidí zemře. Oskar Schindler se proto rozhodl zorganizovat velmi složitý přesun asi tisícovky židovských dělníků právě do továrny v Brněnci. Tento vpravdě hrdinský čin je vrcholem známého

filmu Schindlerův seznam, který jsme měli možnost v rámci festivalu vidět v místech, kde se část jeho děje skutečně stala.

Protože se plánuje oprava brněneckého areálu tak, aby místo sloužilo jako památník, výstavní i vzdělávací prostor, patrně už se málokomu naskytne taková příležitost, jakou jsme měli my. Areálem nás provázela Daniel Löw-Beer, potomek někdejších majitelů továrny, který se sám o rekonstrukci významně zasazuje a vkládá do ní peníze. Samotný film jsme pak viděli v jedné z továrních budov za výjimečné atmosféry. V dlouho neopravované budově byla i za vcelku teplého zářijového večera zima a vlhko. Venku se setmělo, začala bouřka, blýskalo se, hřmělo a spustil se pořádný liják. Mimořádný černobílý tři hodiny trvající Schindlerův seznam nemohl mít lepší pozadí.

MŠ

Fotografie Veronika Čermáková

SBÍRKY V NAŠÍ DIECÉZI

Rádi bychom čtenářům Srdíčka přinesli informace o sbírkách, které se konají v celé naší diecézi. V příštích několika číslech tak najdete informace, kam prostředky z těchto sbírek putují. Jako první se budeme věnovat Sběrce na misie.

Sbírka na misie

Sbírka na misie probíhá každou předposlední říjnovou neděli na celém světě. „*Misijní neděle je zvláštní příležitostí, která připomíná Božímu lidu neustálou platnost jejího misijního mandátu, neboť misie je věcí všech křesťanů...*“ (Jan Pavel II.). Finanční prostředky putují do světového fondu solidarity, ze kterého jsou následující rok podporovány projekty na pomoc potřebným skrze Papežské misijní dílo šíření víry, jehož počátky sahají do roku 1818. V minulém roce se v České republice vybralo 18 370 000 Kč, z toho 4 896 000 Kč v brněnské diecézi a 34 850 Kč v naší farnosti.

Přispělo se na 39 projektů v šesti zemích (nejsou uvedeny všechny projekty):

- **Uganda:** zahájení výstavby domova pro vysloužilé kněze, výstavba kláštera sester Panny Marie Pomocnice ve zdravotním středisku sv. Martina III, školení zaměstnanců křesťanský zaměřeného Radia Wa
- **Zambie:** vybavení a školicí programy pro Diecézní komunikační úřad, nákup vybavení pro Radio Maria Zambezie, výstavba presbyterie v Mpezeni, formace pro juniorské sestry Dobrého

pastýře z diecéze Chipata, renovace biskupského domu

- **Paraguay:** zvláštní pastor pro vzdělávání mladých domorodců, vzdělávací setkání mládeže
- **Bangladéš:** podpora katechetů
- **Indie:** výstavba kostela ve vesnici Miteliphe, stavba mauzolea (hřbitova pro kněze) v diecézi Kohima, dokončení výstavby fary v lokalitě Phek a kláštera sester M.A. v lokalitě Aghunato
- **Srí Lanka:** budování centra sociální komunikace, výstavba tříd a víceúčelové haly ve farnosti Moneragala, rozšíření a oprava misijního domu ve městě Mattakottuwella, stavba kostela ve městě Rajakadaluwa

Na misie je rovněž možné přispět převodem na číslo účtu **72 540 444/2700 s variabilním symbolem podle účelu:**

Variabilní symbol	Účel daru
999	Papežská misijní díla (MISSIO) – necháváte rozhodnutí na PMD
10	Podpora základní světové misijní činnosti Církve, Misijní neděle
30	Podpora bohoslovců v misiích
40	Pomoc dětem v misiích
321	Mešní intence misionářům

Informace jsou od paní Jany Trojovské Dahovzalové (asistentky národního ředitele PMD) a z výročních zpráv, publikovaných na issuu.com.

Ondřej Špetík

DŽASTYN PORADNA

aneb

Ptáme se bratrů františkánů

**Co dělat, když jsme v neděli v zahra-
ničí, kde nerozumíme místnímu jazy-
ku? Máme zde navštívit mši svatou,
nebo jít například až ve všední den
po návratu?**

Co se týká bohoslužby v cizím jazyce, není zde žádný problém. I kdybychom navštívili mši sv. třeba v Koreji a ničemu nerozuměli, jsme platně přítomni na nedělní bohoslužbě, tedy právně vza- to „splnili jsme svou nedělní povinnost“. Podmínkou ovšem je, aby to byla mše sv. katolická nebo pravoslavná (přednostně máme hledat naše vlastní, tedy katolické bohoslužby). Katolická i pravoslavná mše svatá je věřena, chápána, sestavena i slou- žena tak, že hlavním, kdo tuto mši a oběť slouží a obětuje, je sám Ježíš Kristus – on sám nám skrze osobu sloužícího kněze zvěstuje své slovo a zpřítomňuje posled- ní večeři a kalvarskou oběť. Tento, zvláště pak obětní charakter mešní bohoslužby však popírá řada protestantských a evan- gelických církví. Ty mívají v neděli pouze bohoslužbu slova (čtení z Písma sv., ká- zání a přímluvy a občas památku Pánovy poslední večeře – nikoli však zpřítomnění jeho oběti). Tyto bohoslužby i samotné přijímání jsou chápány, věřeny podstat- ně jinak. Proto katolická církev účast na protestantské bohoslužbě nepovažuje

za platnou účast na nedělní bohoslužbě, v katolickém duchu ani nedovoluje kato- líkům při těchto bohoslužbách přijímat. Nemáme-li možnost např. v Řecku nebo Rusku apod. navštívit katolickou mši sv., můžeme platně navštívit bohoslužbu pra- voslavnou i při ní přijímat (podají-li nám) i se u pravoslavného kněze vyzpovídat (neodmítne-li nás). Má-li tento stav trvat delší dobu (služební pobyt), je potřeba si vyžádat u svého faráře dispens (prominutí nepřítomnosti na bohoslužbách kato- lic- kých) pro tuto delší dobu. Podobně je po- třeba si vyžádat tento dispens, jedeme-li např. na putovní výlet a není jisté, jestli se dostaneme v dotyčné krajině v neděli do kostela. Farář doporučí určité náhradní řešení – četbu z Písma sv., určité modlit- by apod. jestliže není možnost sledovat mši sv. ani prostřednictvím rozhlasu. Jako katolíci máme ve zmiňovaných situacích dávat přednost bohoslužbám katolickým. Znemožní-li nám nějaké nenadálé okol- nosti účast na nedělní mši sv. v kostele (nemoc, havarijní situace, nenadálá vzác- nější návštěva apod.), máme to při nej- bližší příležitosti nahradit účastí na mši sv. ve všední den. V takovém případě to je legální způsob nahrazení účasti.

Odpovídali O. Ignác a br. Justin.

OHLÁŠKY

3. října se koná **pěší pouť do Křtin**. Autobus letos organizován nebude. Poutníky čeká v 15:30 růženec, v 16:00 mše svatá.

3. října bude v Soběšicích v 19:30 slaven **transitus sv. Františka do nebe**.

11. října se uskuteční **první svaté přijímání** v Husovicích, 18. října pak v Soběšicích.

Průvod světla na bývalý husovický hřbitov se odehraje 2. 11. po večerní mši svaté.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně,
Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIV, 4/2020, 4. 10. 2020**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka pátého čísla Srdíčka bude dne 25. 10. 2020.